

Arrest

**nr. 338 503 van 22 december 2025
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 3 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 19 mei 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat B. VAN OVERDIJN, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 december 2024 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. Op 19 mei 2025 beslist de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.12.2024 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 02.12.2024 gezinshereniging aan met zijn minderjarig kind, [M.Y.] ([...]), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat de bepalingen van artikel 40ter van toepassing zijn op volgende familieleden van een Belg: '3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.'

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet op hetzelfde adres meer woonachtig zijn. De referentiepersoon is gezamenlijk woonachtig met haar moeder. In die zin kan dus noch worden vastgesteld dat betrokkene de referentiepersoon komt begeleiden of vervoegen, noch dat hij de daadwerkelijke zorg over de referentiepersoon draagt.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- Getuigenverklaring vanwege de moeder van het Belgisch minderjarig kind*
- Attest school [...] dd. 29.01.2025; Schoolattest dd. 15.11.2024*
- Geldstortingen vanwege betrokkene aan de moeder van zijn kind dd. 07.01.2022, 07.02.2022, 23.03.2022, 11.05.2022, 14.07.2022, 17.08.2022, 19.09.2022, 12.10.2022, 17.11.2022, 07.12.2022, 05.01.2023, 09.02.2023, 13.03.2023, 15.05.2023, 21.06.2023, 11.08.2023, 09.11.2023, 17.04.2024 en 29.06.2024*
- Erkenning na de geboorte dd. 08.06.2018 opgesteld door de stad Aalst*
- Afspraakbevestiging Ligo; Inburgeringscontract – Attest van aanmelding dd. 05.02.2025*

Er worden geen afdoende documenten voorgelegd waaruit moet blijken dat betrokkene wel degelijk ononderbroken contact heeft met zijn zoon. De geldstortingen zijn onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene daadwerkelijke zorg draagt voor zijn minderjarig kind. De laatste geldstoring dateer[t] overigens van juni 2024, ruim voor hij zijn aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend. Er kan dus niet afdoende blijken dat betrokkene nog steeds financieel geëngageerd is ten op zichte van zijn kind. aWat betreft de verklaring van de moeder van het minderjarige kind, dit wordt niet voldoende gestaafd door de voorgebrachte documenten. Ook wat betreft de verklaring van de school van het kind. Het ophalen van school en op evenementen/oudercontacten aanwezig zijn is niet in die mate dat hij wel degelijk daadwerkelijke zorg draagt voor zijn kind. Hoe mensen hun gezinssituatie onder elkaar regelen is uiteraard een private aangelegenheid. Voor zover men echter uit die gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontfangen en deze atypisch is, mag wel worden verwacht dat er voldoende sluitende en recente bewijsstukken worden voorgelegd om toelichting te geven over waarom het gezin niet gezamenlijk gevestigd is en over hoe de contacten (en met welke regelmaat) dan wel plaats vinden, alsook het bewijs wordt voorgelegd dat de contacten wel degelijk de basis vormen voor een duurzame en persoonlijke band. Het is aan betrokkene om te bewijzen dat hij in deze bijzondere context zijn engagement opneemt om effectief standvastige en nauwe persoonlijke banden met zijn kind te installeren. Van een financieel engagement zoals betaling van alimentatie of andere kosten werd er niets voorgelegd. Enkel de geldstortingen zijn echter onvoldoende om dit aan te tonen.

Het louter bestaan van een verwantschapsband (ouder – kind) is niet voldoende om aan betrokkene het recht op verblijf toe te kennen. Er dient wel degelijk vastgesteld te worden dat betrokkene nauwe persoonlijke banden met zijn kind onderhoudt om een de facto gezinsband te creëren. Op heden is dit onvoldoende vast te stellen. Dit mag nochtans verwacht worden, aangezien betrokkene het verblijfsrecht wil toegekend krijgen, net omwille van zijn band met het minderjarige kind.

Concluderend kan noch worden vastgesteld dat betrokkene de referentiepersoon op heden op enige manier begeleidt of vervoegt, noch dat hij de daadwerkelijke zorg over de referentiepersoon opneemt.

Bij gebrek aan voldoende bewijzen dat betrokkene de daadwerkelijke zorg over de referentiepersoon draagt, kan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40ter, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 niet worden toegekend.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een

nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van de artikelen 40ter “en volgende” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “het principe van de verdedigingsrechten”. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker zet zijn middel uiteen als volgt:

“In wat, eerste tak, DVZ weigert het verblijf aan de verzoeker in de mate dat het bestuur beschouwt dat er geen afdoende documenten zou worden neergelegd.

Terwijl de motivatie van het bestuur onbegrijpelijk is voor de verzoeker en er is een schending van de motivatieplicht.

Dat het bestuur houdt niet rekening met de context en de elementen van het dossier.

Dat het bestuur maakt een slechte lezing van de elementen van het dossier.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende en adequaat gemotiveerd is, er is motivering door verwijzing en dat er is bijgevolg een schending van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van artikel 62 van de wet van de 15 december 1980.

Dat er is bijgevolg een schending van artikel 40ter van het wet van de 15 december 1980, van artikel 8 EVRM, en van artikel 7 van de Handvest.

Het bestuur herhaalt dat de verzoeker niet met zijn kind leeft.

DVZ maakt een samenvatting van de documenten die door de verzoeker werd neergelegd.

DVZ is echter van mening dat de verschillende elementen een onderbroken contact heeft met zijn zoon aantoon.

Het moet eerst worden onderlijnt dat het bestuur een gedeeltelijke lezing van de elementen maakt en maakt geen algemeen lezing van de elementen.

Immers moeten de elementen ook samen worden gelezen.

Echter, toont de getuigenis van de moeder van het kind, de getuigenis van de school en de geldstortingen dat de verzoeker een daadwerkelijk relatie met zijn kind heeft.

Deze lezing van de elementen samen moet in aanmerking komen en toont de werkelijkheid van de relatie aan.

Er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Over de elementen moet het worden vastgesteld dat het bestuur een slechte lezing van de elementen maakt Over de geldstortingen

Het bestuur is van mening dat deze elementen onvoldoende zijn om een daadwerkelijk relatie aan te tonen.

Het bestuur verwijst ook naar de datum van de laste geldstortingen.

Het bestuur houdt echter niet met het feit dat de verzoeker geen informatie over de datum van deze stortingen gekregen heeft.

Meer moet het worden onderlijnt dat de verzoeker 20 proeven van geldstortingen kan neerleggen.

We spreken aldus over een groot aantal van proef.

Niets is gezegd in de bestreden beslissing over deze aantal terwijl het over een belangrijk proef gaat.

De verzoeker kon geldstortingen vanaf het jaar 2022 neerleggen, en het toont ten minste een daadwerkelijke relatie vanaf deze jaar.

Het geeft ons drie jaar op het moment van de inneming van de bestreden beslissing.

Er is bijgevolg een manifeste appreciatiefout gepleegd in de lezing van het element.

Het bestuur heeft ook een tegenstrijdig motivatie gepleegd.

Het bestuur is van mening dat er geen bewijs van betaling van een alimentatie of andere kosten in het dossier is terwijl de verzoeker geldstortingen neergelegd heeft.

Welke andere bewijzen kan de verzoeker neerleggen in die kader? Het bestuur geeft geen uitleg over het verschil dat hij maakt tussen de twee, en de verzoeker kan de redenering van het bestuur niet begrijpen.

De bestreden beslissing is ten minste tegenstrijdig en moet worden vernietigd.

Over de verklaring van de moeder

Het bestuur verwijst dat deze verklaring niet voldoende gestaafd is door voorgebrachte elementen.

Het bestuur legt niet uit welke elementen het zou missen.

De verzoeker kan bijgevolg de redenering van het bestuur niet begrijpen.

Die feit is ernstiger dat de elementen dat we in de verklaring kunnen lezen zeer concreet zijn en dat er geen bewijs kan geven.

De moeder heeft concreet uitgelegd wat de verzoeker voor de familie maakt en wat hij voor zijn zoon maakt.

Hij gaat regelmatig naar school met hem gaat, hij is op school voor de verschillende activiteiten.

Hij helpt zijn zoon voor het huiswerk, hij is aanwezig regelmatig met zijn zoon.

Deze elementen zijn zeer concreet maar kan niet worden bewezen met stukken.

Het bestuur legt niet uit welke stukken met het attest zou komen.

De inhoud van het attest is duidelijk, zeer concreet, en geeft veel informatie over de relatie tussen de verzoeker en zijn zoon.

Het bestuur heeft manifeste appreciatiefouten gepleegd in de lezing van het attest van de moeder van het kind.

Het bestuur heeft ook niet rekening gehouden met alle de elementen van het attest.

Er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Over het schoolattest

Het bestuur is van mening dat de aanwezigheid niet in de mate is dat "hij wel degelijk daadwerkelijke zorg draagt voor zijn kind".

Een dergelijk argument is stereotypisch en houdt niet met de inhoud van het attest, het bestuur bespreekt niet de inhoud van de attesten.

Een lezing van de attesten tonen ook een daadwerkelijke relatie aan.

Aldus kunnen we lezen op het attest van januari 2025 dat:

- De verzoeker aanwezig is bij schoolgebeuren

- Hij is aanwezig op oudercontacten en activiteiten van de school

- Hij brengt regelmatig zijn zoon naar school

Deze elementen, samen gelezen, tonen aan dat hij regelmatig relatie heeft met zijn zoon.

Immers als de verzoeker zijn zoon regelmatig naar school brengt betekent het dat de verzoeker regelmatig relatie met zijn zoon heeft.

Het zou onmogelijk dat de verzoeker geen relatie met zijn zoon heeft of hij regelmatig naar school brengt.

Er is bijgevolg manifeste appreciatie fout gepleegd door het bestuur en slechte lezing van het dossier.

Er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het bestuur concludeert dat het niet aangetoond is dat de verzoeker een daadwerkelijke relatie heeft met zijn zoon.

Echter vervloeit uit de neergelegde elementen dat:

- De verzoeker regelmatig geld zendt voor de educatie van zijn zoon zendt vanaf tenminste 2022.

- De moeder van de verzoeker over de echt relatie kan getuigen: het attest van de moeder brengt zeer concrete bijvoorbeeld over de relatie van de verzoeker met zijn zoon.

- De school de regelmatigheid van de relatie van de verzoeker met zijn zoon heeft vastgesteld.

De relatie met zijn zoon is bijgevolg aangetoond en het verblijfsrecht moet worden erkend.

Met de bestreden beslissing heeft het bestuur artikel 40ter van de wet van de 15 december 1980 geschonden.

Er is ook een schending van artikel 8 EVRM, en 7 van de Handvest.

Deze twee artikelen beschermen het familiale leven van de verzoeker en van zijn zoon.

Door niet zijn verblijfsrecht te erkennen, heeft het bestuur deze artikelen geschonden.

Voorts vormen deze schendingen eveneens een overtreding van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de motivatie van elke administratieve handeling adequaat, zolang gerechtelijk is dan in feit.

Echter in zoverre het zojuist is uitgewezen dat de beslissing verschillende wettelijke bepalingen schendt, kan zij niet adequaat gemotiveerd worden.

Er is bijgevolg overtreding van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In wat, tweede tak, het bestuur maakt geen toepassing van artikel 40ter, § 3 van de wet van de 15 december 1980.

Terwijl deze paragraaf is van toepassing in de huidige procedure, en er is bijgevolg een schending van artikel 40ter, §3 van het wet van de 15 december 1980.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende en adequaat gemotiveerd is, er is motivering door verwijzing en dat er is bijgevolg een schending van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van artikel 62 van de wet van de 15 december 1980.

Het moet worden herhaald dat artikel 40ter, paragraaf 3 een bijzonder test voorziet in geval zoals de huidige situatie:

"Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot weigering van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3°, die niet aantoon dat hij de daadwerkelijke zorg draagt

voor de minderjarige Belg die hij begeleidt, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot weigering van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg.

Bij de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het eerste lid, worden alle voorgelegde stukken en relevante omstandigheden mee in rekening gebracht.”

Deze paragraaf viseert de situatie van een procedure met een kind die de Belgische nationaliteit heeft.

Deze paragraaf is van toepassing en het bestuur heeft geen toets gemaakt over deze punt.

Die feit is ernstiger dat de verzoeker veel elementen gegeven heeft over zijn situatie en zijn relatie met zijn zoon.

Er is bijgevolg een schending van artikel 40ter, §3 van het wet van de 15 december 1980.

Voorts vormen deze schendingen eveneens een overtreding van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de motivatie van elke administratieve handeling adequaat, zolang gerechtelijk is dan in feit.

Echter in zoverre het zojuist is uitgewezen dat de beslissing verschillende wettelijke bepalingen schendt, kan zij niet adequaat gemotiveerd worden.

Er is bijgevolg overtreding van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In wat, derde tak, het bestuur heeft geen toepassing gemaakt van het evenredigheidsbeginsel in de bestreden beslissing.

Dat deze principe is van toepassing bij toepassing van de Europese recht, en als algemeen beginsel en er is een schending van deze principe.

Dat DVZ heeft niet rekening gehouden met alle de elementen van het dossier, heeft niet het dossier correct klaargemaakt, en er is bijgevolg een schending van het behoorlijk bestuur, in de tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende en adequaat gemotiveerd is, er is motivering door verwijzing en dat er is bijgevolg een schending van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van artikel 62 van de wet van de 15 december 1980.

Het bestuur maakt geen analyse onder de scope van het evenredigheidsbeginsel.

Het moet worden vastgesteld dat deze principe een algemeen rechtsbeginsel is in de Belgische recht, maar ook in de Europese recht.

De regels van de familiehereniging zijn regels uit de Europese recht en zijn transpositie van de Europese richtlijnen.

De rechtspraak van de Hof van Justitie heeft herhaald dat het proportionaliteitsbeginsel van toepassing is in het kader van de toepassing van de Europese recht (Arrest van 11 juni 2015 (C-554/13, Z. Zh. contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie – in het kader van een inreisverbod).

Deze principe is bijgevolg van toepassing en het bestuur heeft geen toepassing van her evenredigheidsbeginsel gemaakt.

Het moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing onevenredig is en houdt rekening niet met alle de elementen van het dossier.

De gevolgen van de bestreden beslissing zijn zwaar voor de verzoeker en zijn schoon en het kan leiden tot een schending van de verzoeker met zijn zoon die de Belgische nationaliteit heeft.

De bestreden beslissing is onevenredig en het bestuur heeft evenredigheidsbeginsel geschonden.

Die feit is ernstiger dat het bestuur niet met alle de elementen rekening gehouden heeft en heeft een slechte lezing van het dossier gepleegd.

Er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden moet worden vernietigd.

Voorts vormen deze schendingen eveneens een overtreding van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de motivatie van elke administratieve handeling adequaat, zolang gerechtelijk is dan in feit.

Echter in zoverre het zojuist is uitgewezen dat de beslissing verschillende wettelijke bepalingen schendt, kan zij niet adequaat gemotiveerd worden.

Er is bijgevolg overtreding van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In wat, vierde tak, het bestuur maakt geen toepassing van het hoger belang van het kind.

Dat deze hoger belang is beschermd door verschillende wettelijke bepalingen en moet gerespecteerd worden

Dat DVZ heeft niet rekening gehouden met alle de elementen van het dossier, heeft niet het dossier correct klaargemaakt, en er is bijgevolg een schending van het behoorlijk bestuur, in de tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende en adequaat gemotiveerd is, er is motivering door verwijzing en dat er is bijgevolg een schending van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van artikel 62 van de wet van de 15 december 1980.

Het moet worden herhaald dat het hoger belang van het kind een beginsel is die door verschillende wettelijke bepalingen beschermd is.

EHRM heeft beslist dat onder de artikel 8 EVRM valt, en artikel 22bis van de Grondwet voorziet dat :

“Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat”

Het Hof van Justitie heeft ook herhaald dat deze beginsel onder de Europese recht valt, in verschillende arresten.

Het gaat over een toepassing van artikel 24 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie :

“Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.”

Het Hof van Justitie heeft recent herhaald dat de belangen van het kind primordiaal is in geval van beslissing waar de belangen in spel is (HvJ, 30 januari 2024 - C-560/20).

Deze beginsel is bijgevolg van toepassing het huidige geval, en het bestuur heeft geen toepassing gemaakt van deze beginsel.

Immers is het duidelijk dat de bestreden beslissing een impact over de belangen van het kind van de verzoeker is.

De negatieve beslissing kan leiden tot de scheiding van de verzoeker en zijn kind.

Een dergelijke scheiding zou zware gevolgen hebben op de kind en de belangen van het kind.

Het kind is nog jong en de neergelegde stukken aantonen dat de verzoeker een echt relatie met zijn kind heeft.

Voor kinderen van deze leeftijd is een afstand relatie niet denkbaar in het bijzonder met een persoon als vader beschouwd is.

Het brutale afscheid van de verzoeker kan ook langdurige negatieve impact hebben op de ontwikkeling van de kinderen, in het bijzondere voor kinderen van deze leeftijd.

Officiële bronnen spreken van de impact van de afwezigheid van een ouder over de ontwikkeling van een ouder

*(
<https://www.opgroeien.be/kennis/themas/vaders/belang-van-vaders-voor-de-opvoeding#:~:text=Afwezigheid%20van%20vaders%20in%20het,hel%20leven%20buiten%20het%20gezin.>)*

Het langdurige risico is hoog voor de kinderen maar ook voor de maatschappij – de bron spreekt van risico van criminele gedragen).

Andere bron spreekt nog over de impact over de ontwikkeling voor de kinderen (<https://www.nji.nl/ontwikkeling/de-ontwikkeling-van-je-kind-tussen-de-6-en-10-jaar#:~:text=In%20de%20leeftijd%20van%206,gedrag%20steeds%20meer%20onder%20controle.>)

In dergelijke omstandigheden is het duidelijk dat de bestreden beslissing een echt en zwaar impact over het kind zal hebben.

De bestreden beslissing tast de belangen van het kind van de verzoeker aan.

Er is bijgevolg van de verschillende bepalingen en de bestreden beslissing moet worden vernietigd.

Voorts vormen deze schendingen eveneens een overtreding van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de motivatie van elke administratieve handeling adequaat, zolang gerechtelijk is dan in feit.

Echter in zoverre het zojuist is uitgewezen dat de beslissing verschillende wettelijke bepalingen schendt, kan zij niet adequaat gemotiveerd worden.

Er is bijgevolg overtreding van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in voormelde wetbepalingen, wordt niet aangetoond.

2.2.2. In zoverre verzoeker betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en overgaat tot een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur wordt onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van de relevante bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

2.2.3. Het verblijfsrecht van een ouder (derdelander) van een Belgisch minderjarig kind wordt naar Belgisch recht geregeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

[...]

3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.”

Uit deze wetsbepaling volgt dat, om een recht op gezinshereniging met zijn Belgisch minderjarig kind te kunnen genieten, verzoeker het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring moet uitoefenen over het kind, hij het kind moet begeleiden of vervoegen en hij er daadwerkelijk de zorg over moet dragen.

2.2.4. Met de invoering van een verblijfsrecht voor een ouder van een Belgisch minderjarig kind dat niet reeds zijn rechten van vrij verkeer uitoefende, beoogde de wetgever specifiek gevolg te geven aan de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, met name het arrest Ruiz Zambrano, waarin een uitlegging wordt gegeven over de toepassing van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) (*Parl.St. Kamer 2010-2011, nrs. 53-443/17, 18 en 20*). In de zaak Zambrano (HvJ 8 maart 2011, C-34/09) oordeelde het Hof van Justitie dat artikel 20 van het VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, aangezien dergelijke beslissing de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzegt doordat zij zouden worden verplicht het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten.

Oorspronkelijk voorzag artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in het kader van de gezinshereniging van een ouder met een Belgisch minderjarig kind, los van het bewijs van identiteit, enkel de voorwaarde dat deze ouder het kind moet begeleiden of vervoegen. Het “*begeleiden of vervoegen*” houdt in dat de derdelander ouder met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft ontwikkeld.

Met de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (BS 22 augustus 2024) vonden ook de voorwaarden van het uitoefenen van ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring en van “*daadwerkelijke zorg*” ingang. Dit om de wettekst meer in lijn te brengen met de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het afgeleide recht op verblijf in hoofde van een ouder, onderdaan van een derde land, van een minderjarige Belg en om een aantal vastgestelde misbruiken te voorkomen. In de voorbereidende werken inzake huidig artikel 40ter, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet wordt dit verder toegelicht als volgt: “*In de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt immers veelvuldig vastgesteld dat ouders van een minderjarige Belg die gedeeltelijk uit hun ouderlijk gezag werden ontzet of die slechts over een beperkt omgangsrecht met de minderjarige Belg beschikken ten gevolge van een gerechtelijke veroordeling, alsnog een verblijfsrecht aanvragen en verkrijgen op grond van de ruime bepaling voorzien in het actuele artikel 40ter, § 2, eerste lid, onder 2° van de Wet van 15 december*

1980. Teneinde dergelijk oneigenlijk gebruik van de gezinsherenigingsprocedure te voorkomen, wordt voortaan vereist dat de ouder die de minderjarige Belg op het Belgische grondgebied begeleidt, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over Belg uitoefent, alsook daadwerkelijk zorg draagt voor de Belg. Deze vereiste brengt met zich mee dat een derdelander-ouder zich niet kan beroepen op een afgeleid recht op verblijf wanneer, bij wijze van voorbeeld, de daadwerkelijke zorg exclusief door de andere ouder wordt gedragen.” (Parl.St. Kamer 2022-2023, nr. 55-3596/1, p. 52-53).

In een verder verslag heeft de toenmalige staatssecretaris verduidelijkt hoe het begrip “daadwerkelijke zorg” moet worden begrepen: “Het concept “daadwerkelijke zorg” dient volgens het Hof van Justitie te worden begrepen als het op zich nemen van dagelijkse zorg- en opvoedingstaken zonder dewelke de minderjarige burger van de Unie niet op het grondgebied van de gastlidstaat kan verblijven. Zorg- en opvoedingstaken met een marginaal karakter voldoen niet aan de door het Hof van Justitie gestelde voorwaarde van daadwerkelijke zorg, aangezien mag worden aangenomen dat het recht van vrij verkeer en verblijf voor de minderjarige burger van de Unie niet zou worden belemmerd indien het verblijfsrecht wordt geweigerd aan de ouder die slechts op een minimale wijze zorg voor hem draagt. Om die reden wordt als voorwaarde gesteld dat de zorg vanwege de ouder daadwerkelijk van aard is. Het wetsontwerp voorzien in een bijkomende garantie, in die zin dat de Dienst vreemdelingenzaken bij de eventuele beslissing om een gezinslid het verblijf te weigeren rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsband tussen het gezinslid en de minderjarige Belg, alsook met de gevolgen van een eventuele beslissing tot weigering van verblijf voor het recht van vrij verkeer en verblijf voor de minderjarige Belg.” (Parl.St. Kamer 2022-2023, nr. 55-3596/4, p. 15). Inzake hetzelfde concept van “daadwerkelijke zorg” in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet voegde de wetgever hieraan nog toe dat dit concept “naast de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken, tevens het aspect van materiële zorg en steun” omvat (Parl.St. Kamer 2022-2023, nr. 55-3596/1, p. 39-40).

2.2.5. Verzoeker betwist niet dat hij ter staving van zijn aanvraag tot gezinshereniging met zijn Belgisch minderjarig kind de volgende stukken heeft voorgelegd:

- Getuigenverklaring vanwege de moeder van het Belgisch minderjarig kind*
- Attest school [...] dd. 29.01.2025; Schoolattest dd. 15.11.2024*
- Geldstortingen vanwege betrokkene aan de moeder van zijn kind dd. 07.01.2022, 07.02.2022, 23.03.2022, 11.05.2022, 14.07.2022, 17.08.2022, 19.09.2022, 12.10.2022, 17.11.2022, 07.12.2022, 05.01.2023, 09.02.2023, 13.03.2023, 15.05.2023, 21.06.2023, 11.08.2023, 09.11.2023, 17.04.2024 en 29.06.2024*
- Erkenning na de geboorte dd. 08.06.2018 opgesteld door de stad Aalst*
- Afspraakbevestiging Ligo; Inburgeringscontract – Attest van aanmelding dd. 05.02.2025”.*

2.2.6. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing betwist verzoeker, samen met de moeder, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring uitoefent over de minderjarige referentiepersoon. Hij geeft wel aan dat “noch [kan] worden vastgesteld dat betrokkene de referentiepersoon op heden op enige manier begeleidt of vervoegt, noch dat hij de daadwerkelijke zorg over de referentiepersoon opneemt”. Verzoeker stelt in dit verband allereerst vast dat verzoeker niet samenwoont met zijn kind. Dit gegeven wordt niet betwist. Het kwam verzoeker aldus toe de concrete gezinsband met zijn kind en de daadwerkelijke zorg voor dit kind met andere bewijsmiddelen aan te tonen. Op grond van volgende motieven is verzoeker hierin volgens verzoeker niet geslaagd:

“Er worden geen afdoende documenten voorgelegd waaruit moet blijken dat betrokkene wel degelijk ononderbroken contact heeft met zijn zoon. De geldstortingen zijn onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene daadwerkelijke zorg draagt voor zijn minderjarig kind. De laatste geldstorting dateer[t] overigens van juni 2024, ruim voor hij zijn aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend. Er kan dus niet afdoende blijken dat betrokkene nog steeds financieel geëngageerd is ten op zichte van zijn kind. Wat betreft de verklaring van de moeder van het minderjarig kind, dit wordt niet voldoende gestaafd door de voorgebrachte documenten. Ook wat betreft de verklaring van de school van het kind. Het ophalen van school en op evenementen/oudercontacten aanwezig zijn is niet in die mate dat hij wel degelijk daadwerkelijke zorg draagt voor zijn kind. Hoe mensen hun gezinssituatie onder elkaar regelen is uiteraard een private aangelegenheid. Voor zover men echter uit die gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontleen en deze atypisch is, mag wel worden verwacht dat er voldoende sluitende en recente bewijsstukken worden voorgelegd om toelichting te geven over waarom het gezin niet gezamenlijk gevestigd is en over hoe de contacten (en met welke regelmaat) dan wel plaats vinden, alsook het bewijs word voorgelegd dat de contacten wel degelijk de basis vormen voor een duurzame en persoonlijke band. Het is aan betrokkene om te bewijzen dat hij in deze bijzondere context zijn engagement opneemt om effectief standvastige en nauwe persoonlijke banden met zijn kind te installeren. Van een financieel engagement zoals betaling van alimentatie of andere kosten werd er niets voorgelegd. Enkel de geldstortingen is echter onvoldoende om dit aan te tonen.

Het louter bestaan van een verwantschapsband (ouder – kind) is niet voldoende om aan betrokkene het recht op verblijf toe te kennen. Er dient wel degelijk vastgesteld te worden dat betrokkene nauwe persoonlijke

banden met zijn kind onderhoudt om een de facto gezinsband te creëren. Op heden is dit onvoldoende vast te stellen. Dit mag nochtans verwacht worden, aangezien betrokkene het verblijfsrecht wil toegekend krijgen, net omwille van zijn band met het minderjarige kind.”

2.2.7. Verzoeker gaat hiermee niet akkoord. Hij betoogt dat er onvoldoende rekening is gehouden met alle elementen en met de context van zijn dossier en dat de voorliggende elementen *“slecht zijn gelezen”*. Uit een samenlezing van de getuigenissen van de moeder van het kind en de school en de geldstortingen blijkt volgens hem dat hij wel degelijk een daadwerkelijke relatie heeft met zijn kind.

Inzake de voorgelegde geldstortingen, stelt verzoeker dat hij *“geen informatie over de datum van deze stortingen gekregen heeft”* en dat hij meer dan 20 geldstortingen heeft voorgelegd. Hij wijst er op dat hij sinds 2022 regelmatig geld heeft gestort en dat hij minstens sinds deze datum een daadwerkelijke relatie aantoont. Hij is nog van mening dat er sprake is van een tegenstrijdige motivering, waar enerzijds wordt gesteld dat er geen bewijs van betaling van alimentatie of andere kosten voor het kind voorligt en anderzijds melding wordt gemaakt van de geldstortingen. Hij geeft aan het verschil hier tussen niet te begrijpen en stelt zich de vraag welke andere stukken hij kan voorleggen.

Inzake de voorgelegde verklaring van de moeder van het kind en het schoolattest van 29 januari 2025, betoogt verzoeker dat het bestuur niet uitlegt welke elementen ontbreken. Hij stelt dat de moeder in haar verklaring *“zeer concrete”* elementen vermeldt over zijn relatie met zijn kind, maar dat deze niet *“bewezen kunnen worden met stukken”*. Ook de school bevestigt volgens hem de regelmatigheid van zijn relaties met zijn zoon, met name dat hij *“regelmatig”* met zijn kind naar school gaat en dat hij mee aanwezig is op oudercontacten en schoolactiviteiten. Hij stelt dat het bestuur niet uiteenzet welke andere stukken hij nog zou kunnen voorleggen en benadrukt dat in beide stukken wordt gewezen op de *“regelmatige”* en dus daadwerkelijke relatie die hij onderhoudt met zijn zoon.

Verzoeker besluit dat hij de relatie met zijn zoon heeft aangetoond en hem aldus het verblijfsrecht moet worden erkend.

2.2.8. Verzoekers betoog is er aldus voornamelijk op gericht om aan te tonen dat hij wel degelijk een relatie of gezinsband met zijn zoon heeft. Hiermee geeft hij vooral aan het motief te betwisten dat hij zijn zoon niet zou *“begeleiden of vervoegen”*. Zoals reeds werd geduid, vereist dit dat een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM werd ontwikkeld.

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of binnen een andere samenlevingsvorm werd geboren. Om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind evenmin noodzakelijk. Wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30).

Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). Zo kan bijvoorbeeld de scheiding of de echtscheiding van de ouders niet als een dergelijke omstandigheid worden beschouwd, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

Verweerder geeft aan dat de voorwaarde van het *“begeleiden of vervoegen”* niet is vervuld, doordat verzoeker niet samenwoont met zijn kind en nu hij niet aantoont dat hij voldoende nauwe persoonlijke banden met zijn kind onderhoudt om een de facto gezinsband te creëren.

Op basis van de stukken die verzoeker voorlegt kan echter niet in redelijkheid worden ontkend dat er wel een gezinsband bestaat tussen verzoeker en zijn kind. Zoals blijkt uit de hierboven aangehaalde rechtspraak van het EHRM kan enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden worden aangenomen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens kind en wordt op zich geen afbreuk gedaan aan de gezinsband door de vaststellingen dat het kind niet inwoont bij verzoeker, dat er geen ononderbroken contact zou zijn, dat een stabiel financieel engagement ontbreekt of dat niet of onvoldoende blijkt dat verzoeker instaat voor de dagdagelijkse zorg voor het kind.

2.2.9. De vereiste van *“daadwerkelijke zorg”* is echter strenger dan de vereiste van het *“vervoegen of begeleiden”*. Op lezing van de bestreden beslissing blijkt dit ook de determinerende weigeringsgrond te zijn. Verzoeker focust in zijn kritiek vooral op het gegeven dat er wel degelijk een daadwerkelijke relatie tussen hem en zijn kind bestaat, maar dit gegeven volstaat niet om ook aan te tonen dat hij de daadwerkelijke zorg

draagt voor zijn kind zoals bedoeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De “daadwerkelijke zorg” dragen over een minderjarig kind houdt meer in dan een relatie onderhouden met dit kind. In zoverre verzoekers betoog er aldus hoofdzakelijk op lijkt te zijn gericht om aan te tonen dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat niet blijkt dat hij een werkelijke relatie heeft met zijn kind en dit op regelmatige basis, vermag dit betoog niet te volstaan om ook het dragende motief dat hij niet de daadwerkelijke zorg over het kind draagt onderuit te halen.

Wat de voorgelegde geldstorting betreft, wees verweerder er op dat deze onvoldoende zijn om aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk zorg draagt voor zijn kind. Verweerder stelde ook vast dat de laatste geldstorting die verzoeker deed voor zijn kind reeds dateert van juni 2024 en dus van ruim voor het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging in december 2024. Aldus blijkt volgens verweerder niet dat verzoeker nog steeds een financieel engagement opneemt voor zijn kind. Nog ligt volgens hem geen bewijs voor dat verzoeker alimentatie betaalt of andere kosten voor het kind op zich neemt.

De Raad acht deze motivering allereerst niet tegenstrijdig, waar hierin kan worden gelezen dat sinds juni 2024 geen financieel engagement van verzoeker voor zijn kind meer blijkt en niet blijkt dat hij alimentatie betaalt of andere kosten voor het kind op zich neemt.

Verzoeker betwist niet dat de meest recente geldstorting die hij voorlegde dateert van juni 2024, terwijl zijn aanvraag in december 2024 is ingediend. Hij legde ook geen ander document aangaande betalingen voor, waaruit zou blijken dat hij bepaalde kosten van het kind voor zijn rekening heeft genomen. Aldus komt het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig voor van verweerder om te stellen dat verzoeker geen actueel financieel engagement ten aanzien van zijn kind kan aantonen. Evenmin blijkt aldus dat de financiële steun met de nodige regelmaat plaatsvindt. Aan dit alles wordt geen afbreuk gedaan door het gegeven dat verzoeker ongeveer 20 storting in het verleden voorlegde en deze teruggaan tot 2022. De Raad kan ook enkel verweerder bijtreden in diens standpunt dat geen regeling tussen verzoeker en de moeder van het kind voorligt aangaande de eventuele betaling van alimentatie, waarmee een regelmatige en vaste bijdrage aan het levensonderhoud van het kind wordt bedoeld, of aangaande de eventuele betaling van bijzondere kosten van het kind. Verzoeker betwist niet dat de geldstorting de enige stukken zijn die werden voorgelegd aangaande zijn financiële engagement ten aanzien van zijn minderjarig kind en dat uit deze stukken blijkt dat hij voor de jaren 2023 en 2024 maar negen geldstorting heeft voorgelegd ten bedrage van 40 tot 50 euro per geldstorting en waarbij de laatste storting dateert van ongeveer een half jaar voor de aanvraag. Het komt bijgevolg geenszins onzorgvuldig of kennelijk onredelijk over dat verweerder uit de door verzoeker voorgelegde geldstorting geen stabiel en actueel financieel engagement, dan wel enige daadwerkelijke zorg, afleidt. Er kan ten slotte niet worden ingezien wat verzoeker exact bedoelt met zijn betoog dat hij “geen informatie over de datum van deze storting gekregen heeft”.

Wat de verklaring van de moeder van het kind betreft, stelt verweerder dat de inhoud ervan onvoldoende wordt gestaafd door de voorgelegde stukken. Inzake het attest van de school van januari 2025, stelt verweerder dat het ophalen van school en het aanwezig zijn op schoolevenementen en oudercontacten onvoldoende is om de daadwerkelijke zorg voor het kind aan te tonen. Nog heeft verweerder in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Hoe mensen hun gezinssituatie onder elkaar regelen is uiteraard een private aangelegenheid. Voor zover men echter uit die gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontleen en deze atypisch is, mag wel worden verwacht dat er voldoende sluitende en recente bewijsstukken worden voorgelegd om toelichting te geven over waarom het gezin niet gezamenlijk gevestigd is en over hoe de contacten (en met welke regelmaat) dan wel plaats vinden, alsook het bewijs word voorgelegd dat de contacten wel degelijk de basis vormen voor een duurzame en persoonlijke band. Het is aan betrokkene om te bewijzen dat hij in deze bijzondere context zijn engagement opneemt om effectief standvastige en nauwe persoonlijke banden met zijn kind te installeren.”

Met zijn betoog dat de moeder van het kind in haar verklaring “zeer concrete” elementen heeft vermeld over zijn relatie met zijn kind, gaat verzoeker voorbij aan de werkelijke motivering hierover, met name dat volgens verweerder de loutere verklaring van de moeder onvoldoende is om de daadwerkelijke zorg aan te tonen en de inhoud ervan ook met andere stukken moet worden gestaafd. Verzoeker gaat niet concreet in op deze motivering. Hij kan alleszins ook niet worden gevolgd in zijn betoog als zou aldus een onmogelijk te leveren bewijs van hem worden gevraagd. Indien verzoeker een daadwerkelijke zorg opneemt voor zijn kind, is het niet onredelijk om aan te nemen dat in dit verband allerhande vormen van bewijs kunnen worden voorgelegd. Hoe hij dit bewijs wenst te leveren, staat verzoeker – bij gebrek aan wettelijke bewijsregeling – vrij, waardoor hij evenmin kan worden gevolgd waar hij meent dat het bestuur in de bestreden beslissing had moeten uiteenzetten welke stukken hij had kunnen of moeten voorleggen. Verweerder kon ermee volstaan om na te gaan of de voorgelegde stukken een voldoende bewijs vormen en te motiveren waarom dit volgens hem niet het geval is. Het is vervolgens aan verzoeker om aan te tonen dat deze motivering steunt op onjuiste feitelijke gegevens of onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Verzoeker slaagt hier niet in, ook niet wat betreft het voorgelegde schoolattest van januari 2025. Hij toont zo niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk

onredelijke wijze heeft geoordeeld dat het “*regelmatig*” – zonder dat enigszins wordt geconcretiseerd over welke regelmaat het gaat – brengen en/of ophalen van school en het aanwezig zijn op schoolevenementen en oudercontacten nog niet van die mate is dat verzoeker de daadwerkelijke zorg draagt over zijn kind, waarvoor – zo wordt herhaald – moet blijken dat verzoeker mee instaat voor de dagelijkse zorg- en opvoedingstaken zonder dewelke de minderjarige burger van de Unie niet op het grondgebied van de gastlidstaat kan verblijven en waarbij zorg- en opvoedingstaken met een marginaal karakter niet volstaan. Verzoeker benadrukt vooral het daadwerkelijk en regelmatig karakter van zijn relatie met zijn zoon, waarbij wordt herhaald dat een daadwerkelijke en regelmatige relatie niet noodzakelijk hetzelfde is als het opnemen van een daadwerkelijke zorg voor het kind in de zin van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker slaagt er met zijn kritiek niet in om de gegeven motivering, waarvan – zoals blijkt uit voorgaande bespreking – hij de kennelijke onredelijkheid of onjuistheid niet heeft aangetoond, te ontcrachten. Er dient nogmaals op te worden gewezen dat geenszins wordt betwist dat verzoeker enig contact heeft met zijn kind, maar het is aan hem om concreet aan te tonen dat hij mee de dagdagelijkse zorg voor zijn kind opneemt. De Raad herhaalt dat zorg- en opvoedingstaken met een marginaal karakter niet kunnen volstaan en dat er geen verblijfsrecht kan worden afgeleverd aan een ouder die slechts op minimale wijze zorg draagt voor zijn minderjarige kind.

2.2.10. De Raad kan verzoeker echter wel volgen in zijn standpunt dat verweerder bij zijn beoordeling onterecht geen toepassing heeft gemaakt van artikel 40ter, § 3 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot weigering van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3°, die niet aantoont dat hij de daadwerkelijke zorg draagt voor de minderjarige Belg die hij begeleidt, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot weigering van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg. Bij de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het eerste lid, worden alle voorgelegde stukken en relevante omstandigheden mee in rekening gebracht.”

Er wordt in de bestreden beslissing geen enkele verwijzing gemaakt naar deze bepalingen, noch kan er ergens uit de motieven worden afgeleid dat er daadwerkelijk rekening is gehouden met de “*gevolgen die een eventuele beslissing tot weigering van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg*”.

Het ontbreken van dit onderzoek wordt niet betwist in de nota met opmerkingen. Daar merkt verweerder wel op dat er in de huidige situatie geen dergelijke toets zou moeten worden doorgevoerd. Concreet stelt hij het volgende:

“Artikel 40ter, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt aldus dat de gemachtigde van de Minister met de bovenstaande elementen rekening moet houden indien hij overweegt om een beslissing tot weigering van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in §2, eerste lid, 3° die niet aantoont dat hij de daadwerkelijke zorg draagt voor de minderjarige Belg die hij begeleidt. Er moet echter worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Minister in de bestreden beslissing duidelijk vermeldt dat uit het Rijksregister blijkt dat verzoeker niet langer op hetzelfde adres verblijft als zijn minderjarige zoon. Verzoekende partij betwist dit gegeven ook niet als dusdanig in het verzoekschrift. Aldus kan deze bepaling geen toepassing vinden.”

Verweerder lijkt aan te geven dat in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker zijn kind niet begeleidt, doordat hij er niet mee samenwoont, en dat er bijgevolg ook geen toetsing in toepassing van artikel 40ter, § 3 van de Vreemdelingenwet dient plaats te vinden.

Allereerst wijst de Raad er op dat verweerder echter niet zonder meer het loutere gegeven dat verzoeker niet langer samenwoont met zijn Belgisch minderjarig kind kan aanhalen om aan te tonen dat hij zijn zoon niet zou ‘begeleiden’. De voorwaarde van het ‘begeleiden’ of ‘vervoegen’ slaat immers op het bestaan van een gezinsband, waarvoor op zich geen samenwoning is vereist.

Verder stelt de Raad vast dat uit de parlementaire voorbereidingen aangaande deze toets in artikel 40ter, § 3 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever een extra garantie wenste in te bouwen. Zo valt hierin immers het volgende te lezen:

“De Belgische wetgever voorziet als bijkomende garantie dat de dienst Vreemdelingenzaken bij de overweging van een weigering van verblijf in hoofde van de ouder, onderdaan van een derde land, rekening dient te houden met de eventuele afhankelijkheidsrelatie die er tussen de minderjarige Belg en ouder in

kwestie bestaat teneinde het recht op vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg te kunnen waarborgen.

Het Europese Hof van Justitie bevestigde de afgelopen jaren in talrijke arresten dit afgeleide recht op verblijf in hoofde van de vader of moeder van een minderjarige Belg die, bij gebrek aan een grensoverschrijdend element, geen beroep kan doen op de voordeligere bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn.

In het arrest in de zaak C-34/09 (dd. 8 maart 2011) verklaarde het Hof voor recht dat de hoedanigheid van burger van de Unie de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten moet zijn. Niettegenstaande er, bij gebrek aan een grensoverschrijdend element, geen toepassing gemaakt kan worden van de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn, oordeelde het Hof van Justitie dat artikel 20 VWEU (inzake het primaire Unieburgerschap) met zich meebrengt dat een afgeleid verblijfsrecht dient te worden toegekend aan de ouder, onderdaan van een derde land, van een minderjarige Belg indien een weigering van het verblijfsrecht tot gevolg zou hebben dat de sedentaire Belg het grondgebied van de Europese Unie in haar geheel zou moeten verlaten, waardoor deze het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van Unieburger ontleende rechten zou worden ontzegd:

“41. Het Hof heeft herhaaldelijk verklaard dat de hoedanigheid van burger van de Unie de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten moet zijn (zie met name arresten van 20 september 2001, Grzelczyk, C-184/99, Jurispr. blz. I-6193, punt 31, en 17 september 2002, Baumbast en R, C-413/99, Jurispr. blz. I-7091, punt 82, en eerder aangehaalde arresten Garcia Avello, punt 22, Zhu en Chen, punt 25, en Rottmann, punt 43).

42. In die omstandigheden verzet artikel 20 VWEU zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat burgers van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten (zie in die zin arrest Rottmann, punt 42).

43. Een dergelijke situatie ontstaat wanneer een staatsburger van een derde staat het recht wordt ontzegd te verblijven in de lidstaat waar zijn kinderen van jonge leeftijd, staatsburgers van die lidstaat en te zijnen laste, verblijven, en wordt geweigerd hem een arbeidsvergunning af te geven.

44. Er is namelijk van uit te gaan dat een dergelijke weigering ertoe zal leiden dat deze kinderen, burgers van de Unie, zullen worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. Tevens loopt de betrokken persoon, indien hem geen arbeidsvergunning wordt afgegeven, het risico niet over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in zijn eigen onderhoud en in dat van zijn gezin, wat er eveneens toe zou leiden dat zijn kinderen, burgers van de Unie, zouden worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten. In die omstandigheden zullen bedoelde burgers van de Unie in de feitelijke onmogelijkheid verkeren de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten uit te oefenen.

45. Op de voorgelegde vragen dient dus te worden geantwoord dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd, dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, en hem bovendien een arbeidsvergunning weigert, aangezien zulke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen.”

In tegenstelling tot de situatie die zich voordoet bij minderjarige burgers van de Unie die zich op het Belgische grondgebied bevinden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen in de zin van het bepaalde in het nieuwe artikel 40bis, § 2, eerste lid, onder 5° van de wet van 15 december 1980, dient er bij de beoordeling van de vrijwaring van de rechten in hoofde van de minderjarige eigen onderdaan, als bijkomende waarborg onderzocht te worden of bij een eventuele weigering van verblijf in hoofde van de ouder, bijvoorbeeld omdat er niet voldaan is aan de voorwaarde van daadwerkelijke zorg, niet alsnog afbreuk zou gedaan worden aan het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten in hoofde van de minderjarige Belg, doordat deze genoodzaakt zou worden om het grondgebied van de Europese Unie in haar geheel te verlaten. Dit zou, aldus het Hof van Justitie, het geval zijn wanneer er tussen de ouder, onderdaan van een derde land, en de minderjarige Belg een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat een weigering van het afgeleide verblijfsrecht in hoofde van de ouder tot gevolg zou hebben dat de minderjarige Belg in feite gedwongen zou worden om de ouder, onderdaan van een derde land, te begeleiden buiten het grondgebied van de Europese Unie (arrest in de zaak C 133/15, d.d. 10 mei 2017):

“70. In het onderhavige geval moet, voor de beoordeling van het risico dat het betrokken kind, burger van de Unie, genoopt zal zijn het grondgebied van de Unie te verlaten en hem dus het effectieve genot van de essentie van de rechten die artikel 20 VWEU hem verleent, zal worden ontzegd indien aan zijn ouder, onderdaan van een derde land, een verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd, voor elk van de hoofdgedingen worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die onderdaan is van een derde land. In het kader van die beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarbij dat artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van dat Handvest erkende hogere belang van het kind.

71. Voor die beoordeling vormt de omstandigheid dat de andere ouder, burger van de Unie, daadwerkelijk alleen de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind kan en wil dragen, een gegeven dat relevant is, maar dat op zich niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die onderdaan van een derde land is en het kind niet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat het kind genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die onderdaan van een derde land een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle betrokken omstandigheden in de beschouwing worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden.

72. Gelet op bovenstaande overwegingen moet op de eerste en de tweede vraag worden geantwoord dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat, voor de beoordeling of een kind, burger van de Unie, genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten en hem dus het effectieve genot van de essentie van de rechten die dat artikel hem verleent, zal worden ontzegd indien aan zijn ouder, onderdaan van een derde land, een verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd, de omstandigheid dat de andere ouder, burger van de Unie, daadwerkelijk alleen de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind kan en wil dragen, een gegeven vormt dat relevant is, maar dat niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die onderdaan van een derde land is en het kind niet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat het kind in geval van een dergelijke weigering het grondgebied van de Unie zou moeten verlaten. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten, in het hogere belang van het kind, alle betrokken omstandigheden in de beschouwing worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden.” Het Hof benadrukte meermaals dat het aspect van de afhankelijkheidsverhouding een criterium van bijzondere aard betreft dat slechts in bepaalde omstandigheden toepassing zal vinden, met name wanneer de minderjarige eigen onderdaan “feitelijk wordt verplicht om niet alleen het grondgebied van de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten”.

Het enkele feit dat het voor de minderjarige eigen onderdaan wenselijk zou zijn dat de ouder, onderdaan van een derde land, bij hem op het grondgebied van de Europese Unie kan verblijven, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, volstaat niet volgens het Hof (cfr. arrest in de zaak C-256/11, d.d. 15 november 2011, overweging 68). Het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige eigen onderdaan en de derdelanderouder volstaat niet (cfr. arrest in de zaak C-82/16, d.d. 8 mei 2018, overweging 75).

Relevante factoren die volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie mee in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van een afhankelijkheidsverhouding, zijn: wie de houder is van het ouderlijk gezag; of er een andere ouder met een permanent verblijfsrecht aanwezig is in de lidstaat van verblijf van het kind; bij welke ouder de wettelijke, financiële of affectieve last van het kind rust; of er een andere Unieburger-ouder op het grondgebied van de Europese Unie aanwezig is, die de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het minderjarige kind kan en wil opnemen; de leeftijd van het kind; de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van het kind; de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is; het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van de derdelander-ouder zou worden gescheiden; (Cfr. de arresten van het Europese Hof van Justitie in de zaken C-356/11 en C-357/11 (d.d. 6 december 2012) en C 133/15 (d.d. 10 mei 2017).) Het Hof verklaarde tot slot dat de bewijslast dienaangaande bij de ouder berust (arrest in de zaak C 133/15, d.d. 10 mei 2017):

75. Dienaangaande moet worden opgemerkt dat een onderdaan van een derde land, ouder van een minderjarig kind dat onderdaan is van een lidstaat en voor wie hij dagelijks daadwerkelijk zorgt, die van de bevoegde autoriteiten van die lidstaat de erkenning van een op artikel 20 VWEU gebaseerd afgeleid verblijfsrecht wenst te verkrijgen, alle gegevens dient te verschaffen aan de hand waarvan kan worden beoordeeld of aan de voorwaarden voor toepassing van die bepaling is voldaan, inzonderheid de gegevens die aantonen dat het kind bij een weigering om een verblijfsrecht toe te kennen aan de ouder die onderdaan van een derde land is, het effectieve genot van de essentie van de aan de status van burger van de Unie ontleende rechten zou worden ontzegd doordat het genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

76. Zoals de Europese Commissie opmerkt, is het in beginsel weliswaar aan de ouder die onderdaan van een derde land is om de gegevens over te leggen waaruit blijkt dat hij een verblijfsrecht aan artikel 20 VWEU ontleent, in het bijzonder de gegevens die aantonen dat bij weigering van een verblijfsrecht het kind het grondgebied van de Unie zou moeten verlaten, maar dat neemt niet weg dat de bevoegde nationale autoriteiten er in het kader van de beoordeling van de voorwaarden die vervuld moeten zijn opdat die onderdaan voor een verblijfsrecht in aanmerking komt, voor moeten waken dat de toepassing van nationale voorschriften betreffende de bewijslast zoals die in de hoofdingen afdoet aan de nuttige werking van artikel 20 VWEU.

....

78. Gelet op het voorgaande moet op de derde vraag worden geantwoord dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het er niet aan in de weg staat dat een lidstaat aan het verblijfsrecht op zijn grondgebied van een onderdaan van een derde land, ouder van een minderjarig kind dat de nationaliteit van die lidstaat heeft, voor wie hij dagelijks daadwerkelijk zorgt, de verplichting verbindt dat die onderdaan de gegevens verschafft die aantonen dat het kind bij een weigering om een verblijfsrecht toe te kennen aan de ouder die onderdaan van een derde land is, het effectieve genot van de essentie van de aan de status van burger van de Unie ontleende rechten zou worden ontzegd doordat het genoot zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Het is echter aan de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat om aan de hand van de door de onderdaan van een derde land verschafte gegevens het nodige onderzoek te doen teneinde, gelet op alle omstandigheden van het geval, te kunnen beoordelen of een weigering dergelijke gevolgen zou hebben.”

Ten gevolge van deze rechtspraak wordt bijgevolg de bijkomende garantie voorzien in de nieuwe paragraaf 3 van artikel 40ter, van de wet van 15 december 1980, dewelke voorziet in een verplichting voor de minister of diens gemachtigde om, bij een eventuele beslissing tot weigering van verblijf in hoofde van een gezinslid bedoeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 3°, rekening te houden met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het gezinslid en de minderjarige Belg, alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot weigering van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, houdt de minister of diens gemachtigde rekening met alle voorgelegde stukken en relevante omstandigheden.” (Parl.St. Kamer 2022-2023, nr. 55-3596/4, p. 53-58).

Aldus is het duidelijk dat het voor de wetgever belangrijk was dat de door het Hof van Justitie vereiste toets inzake de gevolgen van een weigeringsbeslissing voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg, bij het bestuur zou liggen. Nergens in deze parlementaire voorbereiding kan verweerders standpunt, met name dat de bijkomende toets van artikel 40, § 3 van de Vreemdelingenwet enkel dient plaats te vinden wanneer er nog een samenwoning is, enige steun vinden. Bedoeling van deze toets is zo ook net een volwaardige bescherming te bieden in het licht van artikel 20 van het VWEU, waarvoor een samenwoning geen noodzakelijke vereiste is.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat in casu ten onrechte geen toetsing zoals bedoeld in artikel 40ter, § 3 van de Vreemdelingenwet is uitgevoerd. Een schending van het zorgvuldigheids-beginsel juncto artikel 40ter, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

2.2.11. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verdere bespreking van het middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 19 mei 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftieng door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS